

mæssigt, men i saa Fald burde det jo vistnok ikke være Indenrigsministeriet, men Communalbestyrelsen, der afgjør Fritagelsesgrundene, saaledes som ogsaa hidtil har været Tilfældet. Det er jo en Communalbestilling; Udnevnelsen udgaaer fra Communalbestyrelsen, og den bør derfor afgjøre, om der er Fritagelsesgrunde tilstede, eller ikke. Under Nr. 41 er der stillet et Forslag om, at Taushedspligten for dem, der have med Vigningen at gjøre skulde bortfalde i saadanne Tilfælde, hvor det er oplyst, at Selvangivelsen indeholder aabenbar Usandhed. Dette Tilfælde kan vel kun indtræde, naar det ved Undersøgelse er oplyst, at Selvangivelsen har været usand, og i saa Fald maa jo Taushedspligten bortfalde; thi den gaaer kun ud paa at holde taust, hvad der erfares ved Vedkommendes egen Angivelse. Det synes derfor ikke, at et saadant Tillæg er nyttigt eller tilraadeligt. Forslaget under Nr. 42 gaaer ud paa at betage dem, der gjøre Selvangivelse, den Frihed, som Lovudkastet indrømmer dem til at kunne vælge mellem det nærmest foregaaende eller næstforegaaende Aar for at lægge det til Grund for deres Angivelse. Det er jo i Motiverne bemærket, at mange Handlende ikke afflutte deres Bøger saa tidligt, at de allerede i Begyndelsen af Aaret, da Skatten skal sættes, kunne benytte Resultatet af deres Bogføring for det nærmest foregaaende Aar, og at det derfor vil være rigtigt at give dem Frihed til at benytte det næstforegaaende Aar. Udvalget kan derfor ikke tilraade Forslaget under Nr. 42 og heller ikke Forslaget under Nr. 43, som slutter sig dertil. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 44, skal jeg oppebie nærmere Motivering, da det ikke er mig ganske klart, hvad dermed attraaes opnaaet. Under Nr. 45 har Udvalget stillet et Forslag, der kun gaaer ud paa at undgaae Gjentagelse af Paaleg om Tausshed, da saadant allerede engang er givet paa et tidligere Sted i Paragraphen. Forslaget under Nr. 46 gaaer ud paa at opgive visse Tilfælde,

hvor Vigningscommissionens Medlemmer ikke maae tage Deel i Ansættelsen af Skatten. Udvalget antager det ikke fornødent at optage saadanne Bestemmelser i Loven, da det følger af sig selv, at Vigningscommissionens Medlemmer ikke bør tage Deel i Skatteansættelsen for Personer, til hvem de staae i et saa nøie Forhold, at de maae betragtes som interesserede; men der kan desuden være andre Forhold end dem, der her ere angivne, som kunne have ligesaa megen Betydning; saaledes bør vel f. Ex. den ene Interessent ikke sætte sin Medinteressent i Skat, og endvidere kunde der tænkes flere lignende Tilfælde, hvor det følger af almindelige Regler, at en Mand ikke bør og vel heller ikke kan ville tage Deel i Ansættelsen. Forslaget under Nr. 47 er stillet af Udvalget i Henhold til nogle Ytringer under Sagens første Behandling. Det kan ikke ansees nødvendigt, da det ikke bestemmer Andet, end hvad der følger af sig selv; men man troede dog, efterat denne Sag var bragt paa Dmtale, at det kunde være nyttigt at optage en saadan Bestemmelse i Loven. Forslaget under Nr. 48 gaaer ud paa, at Commissionens Protokoller indrettes og føres efter Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelser. Naar dette Forslag ikke er tiltraadt af et andet æret Medlem af Udvalget (Kahser) og mig, saa er det ikke fordi vi i og for sig kunde have Noget imod det, men fordi det synes at slutte sig til Ytringer under Sagens første Behandling, der gik ud paa at fordrø meget omstændeligere Oplysninger og Noteringer, end vi troede det rigtigt at paabyde. Med Hensyn til Udkastets § 12 skal jeg tillade mig, at bemærke, at denne Paragraph bevarer Noget af det Særegne ved Formue og Kærligheds-skatten, nemlig Hensynet til de særegne Omstændigheder, og at jeg for mit Vedkommende kunde have ønsket, at man havde beholdt det i sin Reenhed, saa at en saadan Rettelse kunde indrømmes endog uden Selvangivelse.